Teiseme kaasa. Kui nad rahaaugu juure saanuvad, näinud nad suuri rahakaeli, millele oldas kaks kaeli istunudki ja laenuvad: „Oleks üksi kulnud, oleks kõik leanud, aga ei ära oled, jellejärgi ei saa." Selle peale läinud rahakaist maa alla.

4. Ühes kohas jõe ääres olnud suur kahe sangaga rahakalel ära peidetud. Selle rahakalla pidanud see kõik leama, kes läbi Pääri öösel kolme kordsele villaste kõikega kolm muda kuuse ja kolm küünu kõrga elke raxendab ja nii sis seegi mees sinna juurde tulema, pidada rahakalle saama läätna, mis see juurde tulija taadab. Üks mees läinudki selle öösele järele. Läinud Pääri öösel raha augu juure, raxendanud tahakalle kolm muda kuuse ja kolm küünu kõrga kolme kordsele villaste kõikega elke ja vedanud rahakalla ka ööneliknet kõrja. Selle peale tulnud üks võõras mees sinna juurde ja nõudnud, et raha jaaga peale jõudnud rahaist waeselle pakaduma ja kuule ka nii palju, kui ka kahab. Selleega pole rahajaaja mees nõnus olnud, raha kalel aga läinud ära kagaji ja vajunud maa alla.

5. Ühes peres hakanud vanaeit surema. Ju mitu aega waakunud tahing ilma et hing seest väljas käinud. Tõsed rahvas saanuvad aru, et vanaeidel mõnigi aeg jõudnut kõrnude. Vanaeidel olla ka kuld raha olnud, seda pole ka aga kellegile väljaannud. Nimaks saanud vana eide poeg, ajalaat aru. Ta ajanud käik pere rahva kuult kõrja ja peitnud enese kõppa ära. Kui vanaeit surnud, et kedagi enam kuus pole, läinud ka pea alt rahanuttaku üleje, võtnud lõngist välja, vaeerdanud lõuka juure, pannud rahanuttaku leele kuha sisse, raapinud ijetukka peale ja ütelnud: „Kelle käi jõuab, selle käiji wõlku." Selle peale läinud vanaeit lõngi kagaji ja läinud ära. Poeg läinud lõuka juure ja hakanud leeleß kaka otsima, aga eka kaanell kana aega kuka ees läinud, olnud ka waeb ixka elma asjata. Nimaks kulnud kaelhea nõnu meeld. Ta kaeinud läinud vanamoori lõuka juure ja hakanud selle läega kuka ees sõõlama ja sõõl leidnud ka rahanuttaku üleje.

Ennemuistsed jutud.

Üleskirjutanud Johannes Reinthal Rapla kihelkonnast.

1. Ilikskäraft kurat ühe jalagaon.

Teomehed kõnd ükskord mõla väljal. Wäga peal olnd üks furnd walge hobune. Vana kurat tulnd oma pojaga, wõtt selle hobuse naha seljaß ära ja hakand selle naha peale teid üleskirjutama, kes teomeeste kõrja hõõrab. Kui teomehed lõunele läind, wõtt vana kurat selle hobuse naha, läindoma pojaga ühe mäe alla ja heit magama, enne läa aga ütelnd ta pojale, et see seda pidand üleße aama, kuimõõdama ja wäeku lõõma hakkade. Wanki ajanud ei pieve üles ja hakanud mõõstama. Wäe lõõd Vana kurati furnuks. Poeg piitnud jõuesma, wäsind aga lõpeks nõõta ära et enam ennaß intimate eest warjata pole jõõnd. Kui teomehed lõunet kagaji tulnd, wõtt Vana kurati poeg selle sama walge hobuse naha ja läind teomeeste seljataha teid üleße kirjutama, kes kõrja hõõrawad. Teomeed wõtt Vana kurati poja kinni ja tahtd teda maha lüia, paiß aga hakand mehid palumа ja selle pärast lõõnd teomehed tedal elnult teile jala end poolenes. Selle pärast on kurat pärgns praegni ühe jalaga ja olin minagi seal ja ütsin tale mõõne hea mõõsaga.

2. Sepp ja Vanapagan.

Kordeland Vanapagan ja üks sepp seltsis. Vanapagan tõõnd sepale küik mis sel aga ioles tarvis olnud. Nimaks leind tõõd tahekesi katsa, et Vanapagan weel seitse aastat sepale käiki kõrami kõõlo, mis tarwis on, sis pidand aga Vanapagan sepa ära wiima. Kui seitse aastat hakanud läis läätna, siis hakand sepp järele mõtlema, et Vanapagan warski temad järele tuleb, kes aga wõõl tema käes on, see ta küünist enam ei peale. Sepp läind ühe targa naele juure mõõu palunda. Ta rõõkind oma asjad ära jaat Vanapagan warski tema järele tuleb teda ära wiima, nung